

KAPITOLA 2

VE SLUŽBÁCH OSUDU

RAVEN SI POLOŽILA HLAVU NA LAVICI a snažila se ignorovat díru v útrobách, z níž čišela nejistá budoucnost. Ale v učebně bylo ticho a nuda, takže Raven neměla co na práci, jen přemýšlet.

Pokud si vzpomínala, bála se svého osudu a bojovala proti němu. Co ale bude dělat teď, když je volná?

Učinila rozhodnutí, o němž měla za to, že ovlivní pouze ji. Ale rozhodnutí nepodepsat bylo jako kámen vhozený do rybníka a vlnky na hladině doběhly až k jejím přátelům. A podle toho, co před chvílí viděla v hradojídelně, se z vlnek tvořila tsunami.

V prázdném žaludku, kam měla padnout snídaně, se jí usadila vina. Bylo jí trochu špatně a neměla daleko

k slzám. Jak se to mohlo všechno tak zvrtnout? Celá ta záležitost se Dnem odkazu ji odhalila až na kost, takže si připadala zranitelná a osamělá jako dítě, které se mámě ztratilo na rušném tržišti.

Pohlédla na svůj ZrcadloPhone a přála si, aby mohla prostě zavolat mámě, pozdravit ji a vědět, že tam venku je někdo, kdo ji má rád za všech okolností. Její matka nebyla zrovna milující mateřský, starostlivý typ, ale vždy měla po ruce pořádnou radu. Mohla by zavolat svému laskavému otci, jenže ten by pro ni radu v současné situaci asi neměl. Přece jen se oženil s její matkou, ženou, o níž věděl, že s ní nikdy nebude šťastný, protože to tak bylo předepsáno v knize.

Když bylo Raven šest a zeptala se matky, co má dělat s dětmi, které jí na záda lepily nápisy KOPNI MĚ, JSEM ZLÁ, matka odpověděla: „Kopni je taky. Proměň je ve štěnice. Nebo si jich nevyšímej a oni nakonec odejdou.“

Raven si vybrala třetí možnost.

Ve dveřích učebny obecné ničemnosti se objevila profesorka Máma Medvědice, dva a půl metru vysoká, s nabíraným čepcem na hlavě a v zástěře. Usmívala se, což Raven vždycky trochu znepokojovalo – tolik ostrých zubů pod těma laskavýma hnědýma očima.

„Trest máte za sebou, drahouškové,“ řekla Máma Medvědice. „Ředitel Grimm si přeje, aby se všichni studenti okamžitě shromáždili v Kouzlochárně.“

„Krucíš,“ zamumlala Cerise. „Doufala jsem, že se přece jenom trochu nasnídáme.“

„Jestli máš hlad, mohla bych si z uší vydlobat ještě trochu pudinku,“ nabídla se Raven.

Cerise se usmála a vypadala, že se pustí do klábošení, ale pak se jenom zakutala hlouběji do kapuce a odvrátila se.

Raven se za ní chtěla pustit, když se vedle ní objevila Apple. S úsměvem od ucha k uchu.

„Nechtěj to po mně, Apple,“ zarazila ji Raven.

„Prosím, otrávíš mě prokletým jablkem?“ žadonila.

„Apple...“

„Prosím, prosím, prosím, buď strašlivě zlá a otrav mě, aby se náš příběh odehrál, ano? Pěkně prosím! Kouzelně prosím! Čarovně prosím!“

Raven vzdychla a zamířila ke Kouzlochárně. „Apple, je mi to líto. Je mi to královsky, rebelsky, na věky věků líto. Nechtěla jsem, abys na to doplatila. Ale já prostě nedokážu být zlá. A protože jsem neudělala puf a nezmezela, jak mi ředitel Grimm vyhrožoval, i když jsem nepodepsala, znamená to, že si můžu zvolit, kým budu, a já toho využiju.“

„Puf jsi neudělala jenom zatím,“ řekla Apple a šla za ní. „Kdo ví, jak tyhle věci fungují? Možná že o maturitním dni prostě zmizíš v závanu kouře? Než se to stane, budu muset všechno napravit a zařídit, aby bylo všechno zase pohádkové, a jediná možnost, jak to podle mě můžu udělat, je dostat tě zase na správnou cestu.“

„Myslím, že na správné cestě už jsem,“ odušila Raven. „Vsadím se, že všichni se za pár dní uklidní a všechno se vrátí do normálu. No, skoro do normálu.“

V rozlehlé Kouzlochárně stály stovky židlí otočených k pozlacenému pódiu. Ale protože se tu dnes nescházela celá škola – jenom studenti druhého ročníku, kteří se zúčastnili potravinové války – nasměrovala je profesorka Máma Medvědice do prvních řad.

Ředitel Milton Grimm už stál se založenýma rukama na pódiu před modrými sametovými závěsy, zatímco se studenti šourali dovnitř. Měl černé, na skráních prošedivělé vlasy, malý knír se zakroucenými špičkami a pohled, pod kterým se Raven přikrčila.

Nedívejte se na mě, nedívejte se na mě, myslela si usilovně a svezla se na židli níž.

Podíval se na ni.

Raven byla zvyklá na ředitelův nesouhlasný postoj, ale dnes měl pohled tak rozzuřený, že skoro cítila, jak k ní ten žár dosahuje jako dračí oheň. Raven se tak příšerně soustředila na rozhodování, jestli má Pohádkovou knihu legend podepsat, že nedomyslela některé důsledky. Účelem školy Ever After High bylo připravit děti z pohádek na naplnění jejich osudu. Osudu, který Raven odmítla. Dovolí jí ředitel Grimm zůstat? Nebo ji pošle domů, pryč od Maddie a kamarádek, a Raven tak zlomí svému laskavému tatínkovi srdce?

„Jsem nesmírně rozčarován,“ začal ředitel, „zklamali jste mě všichni.“

Apple sedící vedle Raven zhrzeně vyjekla.

„Po včerejší tragédii,“ ředitel upřel planoucí pohled na Raven, „jsem očekával vážné studenty, kteří se stydí za to, že se podíleli na zkáze Dne odkazu předků, kteří

jsou pokorní a dychtí pustit se znovu do studia. Rozhodně jsem neočekával rebelskou bitku v hradojídelně! Ale předpokládám, že právě takový chaos nastává, když se někdo odchýlí od toho, co je psáno.“

Raven cítila, že všichni v Kouzlochárně se otočili a podívali se na ni. Vyhrábla si vlasy zpoza uší a nechala si je spadnout do obličeje. Přijde teď ta chvíle, kdy ji vyloučí ze školy?

„Den odkazu předků je nejen zrušen, ale je odložen na neurčito. Nebudu ho pořádat, dokud mi všichni nedokážete, že jste natolik zralí, abyste se rozhodovali moudře. Znáte svoje role. Když nebudeme dodržovat pravidla, ve všem bude... binec. Jak jste viděli dnes v hradojídelně. Ehm.“

Odmíchl se, jako by právě řekl vtip a čekal, že se zasmějí. Dvě řady před Raven se zvedla ruka, patřila Dexteru Charmingovi.

„Nepřijímám žádné otázky, pane Charmingu,“ řekl Grimm a Dexterova ruka klesla. „Bez ohledu na to, co se stalo, vaše příběhy musejí pokračovat. Tato škola musí pokračovat. V zájmu vašich příběhů, vašich osudů a samotné existence Ever After! Je nutné vám připomenout, jak důležité vaše role jsou, a proto posunuji na bližší termín naši každoroční akci Dávné časy. A než začnete protestovat, tak zdůrazňuji, že posunutí akce na jiný den se nepočítá za porušení pravidel.“

„Podle mě to stejně nikoho nenapadlo,“ zašeptala Briar Apple. „Tebe ano?“

„On je ze mě rozčarovaný, Briar,“ odpověděla šepetem Apple. „Určitě si myslí, že jsem zklamala jak jeho,

tak školu. A taky že ano. Cítím se červivá a prohnílá až do morku kostí.“

Grimm přecházel po pódiu sem a tam, jako by předváděl estrádní výstup nebo možná svůj dokonale ušitý trojdílný oblek.

„Samozřejmě nejsem zastánce ohýbání pravidel,“ pokračoval, „leđa ve službách osudu. Všechno, co děláme, slouží příchodu Šťastně až na věky, spojit vás s velkolepým dědictvím příběhů přesahujících ten váš a posílit společenstvo oddané úspěchu všech osudů. Dávné časy se oslavují setkáním s příkladnými pohádkovými postavami předchozí generace, což vás může inspirovat k tomu, abyste je následovali i svým vlastním osudem.“ Významně se podíval na Raven a odkašlal si.

Takže ji nevyhodí? Raven se ohlédla na Maddie a usmála se. Maddie si sundala klobouk ve tvaru šálku a připila jí s ním.

„Dopolední vyučování se ruší, abyste měli čas stáhnout si do svých ZrcadloPhonů aplikaci Dávné časy, projít si seznam schválených pohádkových postav, několik si jich vybrat a naplánovat si u nich návštěvu.“

Studenti se hned věnovali svým mobilům.

„Hej, Apple,“ ozval se Humphrey Dupity a naklonil se k nim ze zadní řady. Byl tak bledý, že Apple White vedle něj vypadala opálená. „Já jsem, ehm, zrovna jsem ti tu aplikaci instaloval.“

Applin mobil pípl. Usmála se. „Opravdu! Jak se ti to vůbec podařilo?“

Hladké bílé tváře syna Hupity Dupityho se začaly

zabarvovat. „No, hm... do cizího mobilu můžeš nacpat různý věci, jako aplikace a tak. Pokud, hm, znáš heslo toho člověka.“

Raven ožila. „Humphrey má tvoje heslo?“

Apple pokrčila rameny. „Dala jsem mu ho, když jsme spolu na něčem dělali. Má na srdci jenom moje blaho, je to tak, MC Dupi-Ty?“

Humphrey zrudl tak hrozně, že vypadal jako obarvený na růžovo. Odkášlal si. „To je fakt,“ přisvědčil a odkráčel na dlouhých, tenkých nohou a jeho podsadité tělo se při každém kroku zhouplo. Všichni kolem sledovali, jak prochází kolem, a dychtivě čekali, kdy syn Hupity Dupityho zakopne, upadne a nevyhnutelně se rozkrápně. Síň se rozlehlo slyšitelné oddechnutí, když se Humphrey dokázal dostat ze dveří celý bez pohromy.

Raven tūkala do svého mobilu. „Tvoje heslo je nejkrásnější, že?“ zeptala se, aniž zvedla oči.

Apple vyjekla. „Jak jsi to věděla? Hackla jsi mi mobil?“

„Jenom hádám,“ odtušila Raven. „Měla by sis ho asi změnit na něco, co není tak na ráně. Víím, že se nebojíš, že by lidi porušovali pravidla, jenže někdy to dělají. Však víš. Mluvím z vlastní zkušenosti.“

„Tak jo,“ řekla Apple a už tūkala do klávesnice. „Tohle by mělo být bezpečnější.“

Ukázala Raven displej.

**Nové heslo: -ZZ--ZZ--ZZ--Z-ZZ-Z--Z-ZZZ--
Z--ZZ--Z-Z-ZZZ--ZZ-ZZZ-Z--**